

RESSÒ DE LA PARAULA

Experiències del límit (IV)

Hi ha experiències del límit, que són particularment doloroses i que no han faltat al llarg de tota la Història de la Salvació, des d'Abel el just fins a l'últim deixeble de Jesús que desitgi ser autèntic: els profetes, Jesús mateix de manera paradigmàtica, i els milers de màrtirs que ens han precedit i avui segueixen vius. Fins i tot podem dir que no ha faltat aquesta experiència en la humanitat, més enllà dels límits del Poble escollit, d'Israel o l'Església. Es tracta de l'experiència de veure's impotent davant l'agressió injusta, patida per aquells que s'han mantingut fidels a la fe, a la voluntat de Déu, a la seva Veritat i a la seva Paraula.

El límit en aquests casos es manifesta en el fet de no poder (o millor, no voler), respondre a les agressions amb la mateixa moneda. Les víctimes d'aquest sofriment es posen elles mateixes els límits a l'hora de respondre a l'agressor, no per a oferir resistència «tàctica» (com la «no violència activa»), sinó perquè no es vol traïr les pròpies conviccions. En la tradició bíblica aquestes agressions s'identifiquen amb accions dels «poderosos»; en la tradició espiritual dels «poders del món». Jesús, la víctima per antonomàsia d'aquestes agressions, va respondre a Pilat que hauria pogut organitzar un exèrcit d'àngels per a lluitar contra els seus acusadors... (Jn 18,36).

Aquest «pacifisme» del just enfront de l'agressió no té res a veure amb la debilitat, el complex d'inferioritat o la covardia. Jesús dona per descomptat

que els seus deixebles seran perseguits, acusats injustament i patiran per la seva causa, però les seves crides a la fortalesa i la superació del temor són clares i freqüents: no apel·larà a grans recursos i a capacitats humanes per a la victòria, sinó a la confiança bàsica en Ell i el seu Esperit (cf. Mt 10, 16-32; Lc 4,7; Jn 14,1).

Sant Pau feia servir el símil del combat per a expressar la vida del cristià. Suposava que el deixeble de Crist tenia davant una oposició i el seu repte consistia a saber viure comptant-hi i actuant amb valentia. Parlava per això «d'armes». Per bé que les nostres armes són ben especials: ens servim de les armes de la rectitud (2Co 6,7); no són les del món, sinó que són poder de Déu capaç de destruir fortaleses; destruïm els raonaments fal·laços (2Co 10,4) amb les armes de Déu, la veritat i la justícia, l'Evangeli de la pau, la fe, l'Esperit, que és la Paraula de Déu i l'oració (cf. Ef 6,10-20).

És admirable com introdueix sant Pau en la salutació de la seva Carta Primera als cristians de Tessalònica aquesta felicitació, que reflecteix un gran do que l'Esperit ha concedit a aquesta comunitat:

«Dono gràcies a Déu per l'activitat de la vostra fe, l'esforç del vostre amor i la fermesa de la vostra esperança en Jesucrist el nostre Senyor» (1Te 1,3).

No és, doncs, una comunitat de febles, ni és passiva en absolut: la fe és activa, l'esperança és ferma, l'amor és esforçat. Els cristians de Tessalònica felicitats per l'Apòstol no responen a les dificultats entaulant una

guerra, sinó amb l'enfortiment interior, podem dir, amb el creixement en autenticitat, amb l'aprofundiment de la virtut.

Aquesta opció és la de l'autèntic deixeble de Crist. És l'única garantia de la superació dels límits. En termes de «lluïta» contra enemics externs, diríem que és l'únic camí de la victòria. Perquè l'arma decisiva està justament dins nostre, on la fe és activa, l'esperança ferma i l'amor esforçat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hauria pogut ser

La sequera que hem patit i que patim em fa adonar de la fragilitat del nostre obrar. Mentre trepitjo un camp de blat ressec, amb unes curtes tiges que no passen del pam i mancat de gra, prenc consciència de la contrarietat. Tot era a punt. S'havia llaurat el camp, s'havien trinxat els terrossos, s'havia preparat la terra i, tot esperant el millor moment, s'havia sembrat. La llavor va quedar dipositada a la terra. Punt i final en el seu camí. Era per això: llavor per ser enterrada i donar fruit.

Ara però, només en restaven unes petites mates seques, uns brins que van

desafiar la calor i que van sucumbir sota el pes de la xardorada. Res de res. No hi va caure l'aigua. Malgrat els esforços del pagès per sortir cada matí a veure créixer les seves llavors del seu camp. Amb aquest desig de propietat que l'hauria fet anar a estirar un a un els brots que naixien de la terra i a regar gota a gota cada un dels petits grans enterrats. De res no ha servit l'anhel de fer créixer la llavor. Impotent, ara contempla el lloc on les llavors arren-

glades havien d'haver donat el seu fruit.

I de nosaltres, què en quedarà? En el camp on hem estat plantats som conscients de la nostra fragilitat. Que, molt sovint, tot el que han fet perquè donés fruit, no ho hem aprofitat. ¿No pot ser aquest el sentiment d'aquell famós sembrador...? Cert que alguna llavor i en alguna de les collites sí que donarà fruit. Però, i la gran multitud de bones llavors que mai no conclouran el cicle

per arribar a ser el que s'esperava d'elles.

Mantinguem permanentment i no oblidem la nostra identitat: llavor per ser enterrada i donar fruit. Nosaltres a diferència de les llavors podem anar-nos desenterrant i tornant a arrelar en un altre camp. Anem a trobar aquell camp en el qual sabem que en podem obtenir el que més necessitem, que no ens falti l'aigua, la saó i sobretot la cura atenta del nostre Pagès, per acabar donant el fruit. Sigui en el camp que sigui, però ben arrelats a la terra.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

Experiencias del límite (IV)

Hay experiencias del límite que son particularmente dolorosas y que no han faltado a lo largo de toda la Historia de la Salvación, desde Abel el justo hasta el último discípulo de Jesús que desee ser auténtico: los profetas, Jesús mismo de modo paradigmático, y los miles de mártires que nos han precedido y hoy siguen vivos. Incluso podemos decir que no ha faltado esta experiencia en la humanidad, fuera de los límites del Pueblo elegido, de Israel o la Iglesia. Se trata de la experiencia de verse impotente ante la agresión injusta, sufrida por aquellos que se han mantenido fieles a la fe, a la voluntad de Dios, a su Verdad y a su Palabra.

El límite en estos casos se manifiesta en el hecho de no poder (o mejor, no querer), responder a las agresiones con la misma moneda. Las víctimas de este sufrimiento se ponen ellas mismas los límites a la hora de responder al agresor, no para ofrecer resistencia «táctica» (como la «no violencia activa»), sino porque no se quiere traicionar las propias convicciones. En la tradición bíblica estas agresiones se identifican con acciones de los «poderosos»; en la tradición espiritual de los «poderes del mundo». Jesús, la víctima por antonomasia de estas agresiones, respondió a Pilato que habría podido organizar un ejército de ángeles para luchar contra sus acusadores... (Jn 18,36).

Este «pacifismo» del justo frente a la agresión nada tiene que ver con la debilidad, el complejo de inferioridad o la cobardía. Jesús da por supuesto que sus discípulos serán perseguidos, acusados injustamente y sufrirán por su causa, pero sus llamadas a la fortaleza y la superación del temor son claras y frecuentes: no apelarà a grandes recursos y a capacidades humanas para la victoria, sino a la confianza básica en Él y su Espíritu (cf. Mt 10,16-32; Lc 4,7; Jn 14,1).

San Pablo usaba el símil del combate para expresar la vida del cristiano. Suponía que el discípulo de Cristo tenía enfrente una oposición y su reto consistía en saber vivir contando con ello y actuando con valentía. Hablaba por eso de «armas». Sólo que nuestras armas son bien especiales: nos servimos de las armas de la rectitud (2Co 6,7); no son las del mundo, sino que son poder de Dios capaz de destruir fortalezas; destruimos las acusaciones (2Co 10,4) con las armas de Dios, la verdad y la justicia, el Evangelio de la paz, la fe, el Espíritu, que es la Palabra de Dios y la oración (cf. Ef 6,10-20).

Es admirable cómo introduce san Pablo en el saludo de su Carta Primera a los cristianos de Tesalónica esta felicitación, que refleja un gran don que el Espíritu ha concedido a esa comunidad:

«Doy gracias a Dios por la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor» (1Tes 1,3).

No es pues una comunidad de débiles, ni es pasiva en absoluto: la fe es activa, la esperanza es firme, el amor es esforzado. Los cristianos de Tesalónica felicitados por el Apóstol no responden a las dificultades entablando una guerra, sino con el fortalecimiento interior; podemos decir, con el crecimiento en autenticidad, con la profundización de la virtud.

Esta opción es la del auténtico discípulo de Cristo. Es la única garantía de superación de los límites. En términos de «lucha» contra enemigos externos, diríamos que es el único camino de la victoria. Porque el arma decisiva está justo dentro de nosotros, donde la fe es activa, la esperanza firme y el amor esforzado.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

L'Acció Catòlica Obrera celebra la 70a Jornada General

Esperança i alegria han estat les notes distintives en la Jornada General que l'Acció Catòlica Obrera (ACO) va celebrar el 12 d'octubre passat, festivitat del Pilar, coincidint amb el 70è aniversari de la fundació d'aquest moviment de Pastoral Obrera i que va reunir prop de 300 militants, amics i simpatitzants en el decurs del dia als Salesians Rocafort, de Barcelona. El lema de la jornada, «Que l'esperança us ompli d'alegria» (Rm 12,12), s'ha fet ben present en diversos moments.

«Celebrem la vida, celebrem el camí recorregut per tants militants i consiliaris que ens han acompanyat: els que ja no hi són i els que estem aquí. Tots plegats vivint la fe en els nostres ambients: llocs de treball, família, voluntariat i tants compromisos mantinguts. Donem gràcies a Déu per acompanyar-nos en el nostre dia a dia», van expressar en la benvinguda els presidents Rocío Elvira i Jordi Soriano.

La Jornada va servir per inaugurar un curs en què es posaran en pràctica les tres línies d'actuació decidides al XII Consell, que es va celebrar del 18 al 20 novembre de 2022 a Veciana: Militància, participació i sentiment de pertinença (Comunitat); L'espiritualitat d'ACO (Espiritualitat); Acció, com-

promís militant i evangelització a l'ACO (Missió). Van ser diversos els bisbes (cardenal Omella, bisbes Sergi Gordo, Salvador Giménez, Francesc Conesa) i representants que van enviar salutacions escrites o en vídeo. També es van fer presents el director d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Carles Armengol; el secretari de la JOC Nacional de Catalunya i Balears; militants de la GOAC; el copresident del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa, Karl Brunner; la delegada d'Apostolat Seglar de l'Arquebisbat de Barcelona, Anna Almuni, entre altres.

La ponència de la benedictina Teresa Forcades va donar el to de

la Jornada en dedicar la seva exposició a explicar el passatge de la Carta de sant Pau als Romans d'on ha sortit el lema del curs: «El Papa repeteix que no es pot ser cristià sense ser alegre. En aquest verset que heu triat per al curs diu: alegres en l'esperança, pacients en la tribulació i constants en l'oració». Això li va servir per desgranar l'alegria en quatre vessants: esperança, sinceritat, coratge i solidaritat.

En el manifest «Viure des de i amb Jesús, per transformar el món amb esperança» que l'ACO va preparar per a aquest curs s'apunta que «des del testimoniatge de tantes persones i des de la llum de l'evangeli i el missatge de Jesús, som convidats a la transformació. Veritablement serem transformadors i ens transformarem quan som capaços de sortir de nosaltres mateixos i viure des de i amb Jesús de Nazaret. Malgrat la situació actual, del que estem vivint com a societat, hi ha motiu per a l'Esperança».

PARRÒQUIES DE VILAFRANCA (Església catòlica)

«La cura i el servei de l'Església catòlica»

Visita a l'Església de la Mare de Déu de Montserrat, al barri de l'Espiral, explicació de la pastoral de les parròquies de Vilafranca i breu pregària final.

18 h. Església de la Mare de Déu de Montserrat
(c/ Salvador Seguí, 1)

Més informació:
audir.org/lanitdelesreligions/

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

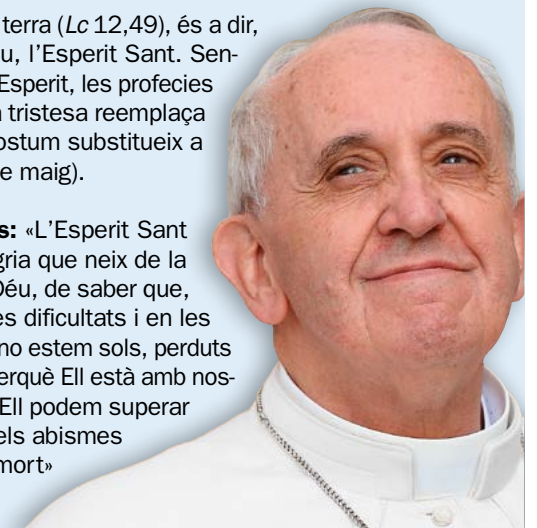
@Pontifex_es: «Quan viu l'Evangelí en plenitud, la persona no es tanca en si mateixa, sinó que dona testimoniatge de la fe, convertint-la així en fe contagiosa. Aquí neix la passió per l'evangelització» (24 de maig).

@Pontifex_es: «Escoltem la crida a estar al costat de les víctimes de la injustícia ambiental i climàtica, i posar fi a aquesta insensata guerra contra la creació» (25 de maig).

@Pontifex_es: «La primera tasca dels cristians és mantenir viu el foc que Jesús

ha portat a la terra (Lc 12,49), és a dir, l'Amor de Déu, l'Esperit Sant. Sense el foc de l'Esperit, les profecies s'apaguen, la tristesa reemplaça l'alegria, el costum substitueix a l'amor» (26 de maig).

@Pontifex_es: «L'Esperit Sant és font d'alegria que neix de la relació amb Déu, de saber que, fins i tot en les dificultats i en les nits fosques, no estem sols, perduts o derrotats, perquè Ell està amb nosaltres. I amb Ell podem superar tot, fins i tot els abismes del dolor i la mort» (27 de maig).

19 confraries assisteixen a la 27a Trobada de Portants del Sant Crist de Sant Quintí de Mediona

El diumenge 8 d'octubre passat va tenir lloc la celebració, a Sant Quintí de Mediona (Anoia), la 27a Trobada de Portants del Sant Crist.

Hi van participar uns 70 portants que pertanyien a 19 confraries o cossos de portants de diferents parròquies de Catalunya.

El Via Crucis es va fer pels carrers del nucli antic de la vila.

L'ofici solemne el va presidir el rector de la parròquia de Sant Quintí, Mn. Francesc Pausas.

En finalitzar l'Eucaristia, es va lliurar un record a cada cos de portants que hi va participar.

Es va entregar el testimoni, una petita creu de fusta, al cos de portants de la Puríssima Sang i del Crist de la Bona Mort de Mataró que organitzarà l'any vinent la propera trobada.

Des de l'organització fan un agraïment als portants que van donar una nota de color a aquesta diada. Un color negre intens, de tradició centenària, que segurament sorprèn a les persones que no estan acostumades a veure aquests actes religiosos.

La JOBAC, una proposta eclesial i social

Aquest llibre es va presentar el dimecres 25 d'octubre, a les 18 h, a la seu de Comissions Obreres (Via Laietana, 16, Barcelona). Van prendre part Toni Mora, President del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya; Maria Bargalló, vicepresidenta de Justícia i Pau; Jordi Carrasco, president de la JOC; i Josep Lligadas, autor del llibre. El periodista Marc Andreu va moderar la taula rodona.

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat

Dies: Del 13 al 16 de novembre de 2023, de les 21 a les 22.30 hores

Lloc: Casa de l'Església

Adreça: c/ Armenteres, 35.
Sant Feliu de Llobregat

• **Dilluns 13 novembre, a les 21 hores**

«La vida cristiana com a vocació a l'amor»

Mn. Joan Pere Pulido, delegat de Pastoral Vocacional, secretari general i canceller del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

• **Dimarts 14 novembre, a les 21 hores**

«Amor i sexualitat des de la revelació i la fe»

Glòria Vendrell i Francesc Inarejos, matrimoni de Sant Boi de Llobregat, catequistes del Camí Neocatecumenal, professora de religió d'institut, membres de la Comissió diocesana per al Sínodo.

• **Dimecres 15 novembre, a les 21 hores**

«Problemàtiques actuals entorn de la sexualitat»

Gna. Margarita Bofarull, religiosa del Sagrat Cor. Metgessa, membre del Consell directiu de la Pon-

tífica Acadèmia per a la Vida de la Santa Seu, presidenta de l'Institut Borja de Bioètica, professora a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

• **Dijous 16 novembre, a les 21 hores**

«Què és l'home perquè te'n recordis?» (Salm 8,5). La mirada de la Bíblia.»

Mn. Joan Ramon Marín, prevere al Prat de Llobregat, professor de Bíblia a l'Ateneu Universitari Sant Pacià i a d'altres Instituts de Ciències Religioses. Consiliari Internacional de la JOC.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dimecres Tots Sants (litúrgia de les hores: de la Solemnitat). [Ap 7,

2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a].

2. ■ Dijous [Lm 3,17-26 (o bé: Rm 6,3-9) / Sl 129 / Jo 14,1-6]. Comemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell, patró secundari de la diòcesi. Sant Martí de Porres (1579-1639), religiós dominicà de Lima; sant Pere Almató, prevere dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a

Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh. Els innombrables màrtirs de Saragossa.

4. □ Dissabte [Rm 11,1.2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prev. cofund. dels Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Mt 1,14b-2,2b.8-10 / Sl 130 / 1Te 2,7b-9.13 / Mt 23,1-12]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; santa Àngela de la Creu, vg. i fund. Germanetes de la Creu a Sevilla. Sant Feliu de Llobregat: Beata Maria Ràfols i Bruna, rel. fund. de les Germanes de la Caritat de Santa Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí de Rovira (Vilafranca del Penedès). Urgell: Sant Martí de Porres.

Diumenge XXX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Estima el teu Déu i estima els altres com a tu mateix»

Segur que tots els cristians sabem que el gran manament de Crist és estimar Déu i estimar el pròxim. De fet aquesta és la resposta de Jesús a la pregunta que li fan: *Quin és el manament més gran de la Llei?* I la resposta de Jesús és molt clara: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots.* Semblaria que la resposta ja és completa. Però Jesús afegeix: *El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix.* Aquest segon forma una unitat amb el primer: *Tots els manaments venen d'aquests dos.* Jesús subratlla per una banda la totalitat del nostre amor a Déu: l'hem d'estimar amb tot el que som, amb tot el que tenim, interior i exteriorment. El nostre amor a Déu ha de ser total. Però no ens podem equivocar; si no estimem els germans, el nostre amor a Déu no és complet, no és autèntic. Ens podem enganyar pensant que estimem Déu (que no veiem) quan no estimem els germans que sí veiem. Per això és molt important llegir la primera lectura que concreta aquest amor: *No maltractis ni oprimeixis els immigrants. No maltractis cap viuda ni cap orfe... si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers, no li exigeixis els interessos...* I posa un exemple concret: *Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans que no es pongui el sol: és tot el que té per abrigar-se.* Aquest text ens ajuda a concretar el nostre amor al pròxim: no és un amor teòric sinó pràctic, concret, de fets. Per això aquesta primera lectura ens fa aterrar en el nostre amor. Pau lloa els creients de Tessalònica dient que *han estat un model per a tots els creients de Macedònia.* Si som capaços d'estimar Déu amb totes les forces i els nostres germans de forma molt concreta es podrà dir dels cristians que som també un model per a tothom. Certament que moltes vegades no serà fàcil estimar el pròxim però mostrar-los el nostre amor amb fets serà la forma de dir que realment estimem Déu. Altament podríem enganyar-nos.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills. Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li hi abans que no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè soc compassiu.»

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / «Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i a Acàia, pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens salvarà de la pena en el judici que ha de venir.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes venen d'aquests dos.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 22,20-26)

Esto dice el Señor: «No maltratarás ni oprimirás al emigrante, pues emigrantes fuisteis vosotros en la tierra de Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos. Si los explotas y gritan a mí, yo escucharé su clamor, se encenderá mi ira y os mataré a espada; vuestras mujeres quedarán viudas y vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a alguien de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cómo nos comportamos entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la Palabra en medio de una gran tribulación, con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. No solo ha resonado la palabra del Señor en Macedonia y en Acaya desde vuestra comunidad, sino que además vuestra fe en Dios se ha difundido por doquier, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos os convertisteis a Dios, abandonando los ídolos, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que nos libra del castigo futuro.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, se reunieron en un lugar y uno de ellos, un doctor de la ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la ley?». Él le dijo: «Amarás al Señor tu Dios con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente». Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». En estos dos mandamientos se sostienen toda la Ley y los Profetas.»